

Bylo nebylo aneb zrcadlo v zrcadle a neskutečná skutečnost

Na minulost vzpomínáme v minulém čase, říkáme si, jak to tenkrát bylo. Ve vzpomínkách, do kterých se hluboce ponoříme, můžeme zahlédnout potenciální možné situace, popisující, jak by se býval mohl děj rozvíjet, pokud bychom se bývali rozhodli jinak. Pohledem zpět se ve své vzpomínce do svého nitra díváme jinak, než jak to bylo možné tenkrát, tehdejší vnitřní pochody nám říkaly, jak to je a má být, a tak to také bylo. Vzpomínky, které téměř vidíme, nás mohou stavět do role vypravěče, který vystoupí ze své bezpečné zóny, a který si dřívější otázky pokládá jinak a odpovídá na ně jinak a s jiným pohledem na sebe sama. Pokud takto vzpomínáme a rozvíjíme příběh jiným směrem, než se tehdy odehrál, můžeme mít náhle pocit, že vedle našeho nynějšího času plyne po jiné linii časoprostorový obraz příběhu, na který zaujatě vzpomínáme a který sledujeme vnitřním zrakem. Pokud se jedná o vzpomínky, které jsme na dlouhý čas vytěsnili, náš příběh se může vyvinout mnoha různými směry.

Máme divný pocit, jako by se vše dělo současně. Nikoliv ve smyslu, že by minulost splynula s přítomností, ale paralelně vedle sebe, a přitom v jednom a tom samém prostoru, který je součástí mysli a vědomí. Pokud se na tento pocit zaměříme, paralelní příběh nás vtáhne do své časové linie, do časoprostoru pozměněných vzpomínek a tím i podmínek děje, do jiných příčin a následků. I když vnímáme, že ani s těmi příčinami a následky, to není tak úplně v pořádku. Příběh působí velmi živě, působí dojmem, že v tomto jiném časoprostoru tento příběh již dávno existuje, a to nezávisle na našich právě prožívaných vzpomínkách, na myšlenkách a představách, kterými jej právě vytváříme. Jako bychom vlivem rozšířeného vnímání ve stavu bdění procházeli realitou v realitě, podobně jako můžeme prožívat sen ve snu.

Každodenní realitu vidíme před sebou, pohybujeme se v ní, dotýkáme se jí, prožíváme ji. Je možné, že by se tato realita tvořila před námi – přímo před našima očima, ale tím způsobem, že ji registrujeme s nepatrným, nepostřehnutelným zpožděním? Podobně jako mizí realita, která v jediném okamžiku zůstává za námi jako minulost. Odvíjí se námi žitá a viděná realita záhadným způsobem – přímo před námi v prázdném prostoru, na základě myšlenek, představ a předpokladů, na základě magických schopností mysli a vědomí?

Realita, v které se pohybujeme „nám jde vstříc“ a my si jen vybíráme z nekonečného proudu možností. Přece neustále natahujeme ruku a chceme si z něj něco vzít. Svými rozhodnutími, ať už vědomými nebo nevědomými, si neustále vybíráme jeden z proudů možností, a před námi se odvíjí realita, která nás v nepostřehnutelných okamžicích vtahuje do sebe, stává se našimi smysly prožívanou skutečností. Skutečností, kterou vnímáme jako život, jako minulost, přítomnost a budoucnost. Přitom nám uniká skutečný přítomný okamžik, podobně jako obsah neotevřeného dopisu, který jsme se rozhodli zahodit nebo spálit, aniž bychom nepřestali přemýšlet o jeho již nezachytitelném obsahu a jedině, co nám zůstane jsou domněnky.

Proudy možností, které si nevybereme, jsou žitým příběhem neviditelných identit, s nimiž v jediném okamžiku ztrácíme kontakt, a přitom jsme to stále my sami, jen si ten svůj sen o realitě sníme a promyšlíme v odlišné „prostorové bublině“. Sami sebe se někdy ptáme, čím jsme mohli být, nebo kde jsme dnes mohli být, kdybychom se tenkrát rozhodli jinak, a nevíme nic o paralelních světech, kde můžeme netušeně být vším, čím si být přejeme.

Prostor s námi neustále komunikuje a my to jen nevidíme, nemůžeme vidět, zachytáváme se pouze mimosmyslových, mlhavých projevů bdělého denního vědomí. Může se stát, že náhle uděláme krok do prázdna? Do skutečného bezedného

prázdná, které existuje mimo snové obrazy, které sami sebe považují za skutečnost? Přece v okamžiku, kdy se během změněného stavu vědomí, kdy se skrze tajemné místo ve svém nitru, místo, v kterém není nic a zároveň všechno, dostáváme do „nepozemských prožitků“, tak tuto prázdnotu zažíváme. Prázdnota změněného stavu vědomí (potenciál lucidních snů, potenciál astrálního putování), nás vyzývá, abychom ji každou myšlenkou naplňovali životem, abychom ji každým okamžikem vytvářeli. Během prožitku změněného stavu vědomí se psychofyzický subjekt dostává do pozadí a zcela mizí nebo se různě proměňuje běžně vnímaná konstrukce času a prostoru, vědomí zůstává během tohoto procesu nedotčené (např. zážitek blízkosti smrti).

Ačkoliv jsou si tyto stavy v mnohém podobné, tak stavy rozšířeného vědomí, rozšířeného vnímání ve stavu bdění (mimosmyslové vnímání, paranormální schopnosti, channeling, telepatie) nezaměňujeme za změněné stavy vědomí, přesuny vědomí z jedné vibrační úrovně – změny mozkových frekvencí (zážitek blízkosti smrti a jiné mystické, transcendentální, psychedelické prožitky).

Existují další tajemné obrazy v obrazech, známe mnohá svědectví o prolínání našeho světa s „oním světem“. Co znamená vaše realita, tento váš prostor, o kterém si myslíte, že je skutečný, neměnný, neproniknutelný – pro postavu pohybujícího se ducha již nežijící osoby, která se vám zjeví pár okamžiků po probuzení přímo před očima a po chvíli se zase rozplyne. Co má znamenat tato realita, ta vnější, skutečná, ne snová nebo bludná, v které se tento duch prochází a dívá se očima tak vrocíma, tak skutečnými, že ani vy nemůžete uhnout pohledem – co znamená pro vás, pro vaše vědomí, které je během tohoto jevu zcela při smyslech. Přišel se podívat. Odkud? A proč? O tom nemáte v tu chvíli ani tušení. Ale během dne se něco přihodí, a vám je to najednou jasné, jako by něco magického zapadlo přesně na své místo a náhle vybarvené souvislosti s tajemnou návštěvou z jiného světa jsou pro vás nezpochybnitelné. Neproniknutelný hmotný svět. A

přece do něj stále cosi proniká, pocity neúplnosti, pocity, které jsou v rozporu mezi prožíváním a cítěním, iluze, intuice, živé sny, energie nadpozemských světů, časové smyčky, a ještě něco dalšího, co neumíme pojmenovat.

Pomyšlení na včerejší den může být za určitých situací otázkou, zda je stále ještě součástí stále stejného proudu možností, nebo zda není realita včerejšího dne a realita dnešního dne každá už jinou, od sebe oddělenou skutečností. Skutečností dvojího světa, skutečností mnoha světů, kde se paralelně vedle sebe prolínají pohyblivé, živé obrazy nesplněných přání a neuskutečněných rozhodnutí nebo z našeho pohledu chybných kroků. Je vesmír jen dokonalým a zároveň nedokonalým obrazem světa, který začíná tam, kde končí a zároveň končí tam, kde začíná? Čím více máme zažitých představ a teorií o vesmíru, tím více vzájemně se prolínajících vesmírů vytváříme?

Písmenka vtisknutá do slov a slova vtisknutá do myšlenek se po linii úhledných řádků dnešního článku vydaly na špacír do záhadných zákoutí našeho světa, ale nechcete-li, nemusíte je vůbec brát vážně.

Ano, jsou to jen písmenka a dohromady je jich jen 42, ale co všechno dokážou, když se tak pěkně vedle sebe poskládají.

Čtyřicet dva je zvláštní číslo, mimo téma článku se můžeme podívat na pár zajímavostí:

Tělesná horečka kolem 42° je smrtelná. Šestinedělí po porodu trvá 42 dní. Říká se, že duše má 42 dní po smrti na rozloučení s pozemským světem. Ve starém Egyptě bůh Osiris a 42 soudců doprovázeli duše na cestě do posmrtného života. Prý existuje 42 druhů touhy. Úhlový poloměr duhy je přibližně 42°. V románu Stopařův průvodce po galaxii je číslo 42 s nadsázkou uvedeno jako odpověď na základní otázku života, vesmíru a

všeho. V knize Alenka v říši divů se číslo 42 objevuje nápadně často, stejně tak v bibli (v počtu osob a jevů), ve zjevení Janově se vypráví o „šelmě“, která má vládnout každému jazyku a národu 42 měsíců. V Shakespearově Romeovi a Julii podává otec Vavřinec Julii osudný nápoj, po kterém má 42 hodin spát (vypadat jako mrtvá). Existuje film s názvem Čtyřicet dva atentátů na Hitlera a kniha s názvem Čtyřicet dva měsíce v japonském zajetí. Výška Nuselského mostu je 42 m, pro lidské tělo je to let volným pádem trvající tři vteřiny. Stavba vzducholodi v pražských Holešovicích doutníkového tvaru s názvem Gulliver je čtyřicet dva metry dlouhá. Československo mělo mezinárodní telefonní předvolbu 42. Karel Gott, přezdívaný Božský Karel, získal v anketách Zlatý slavík 42 ocenění. Maratonský běh má délku něco málo přes 42 km, (pro někoho to může být běh o život, sám sebe překoná ten, kdo v cíli nepadne vyčerpáním).

Rebeka Sprinncová

<https://www.psychologiechaosu.cz/>